

[Ib Christensen.]

— 31/12 1973 var betalingen 1.250 kr. pr. barn pr. måned.

I alt udbetalt i plejeløn for 1973 for 1 plejebarn: 14.490 kr. Udbetalt for 3.000 børn og unge = 43.470.000 kr. Heraf beskattes $1/3 = 14.490.000$ kr. Beskatningsprocenten er i gennemsnit $40 = 5.796.000$ kr. i provenu.

Som nærmere begrundelse for at fjerne denne beskatning, som rammer den enkelte plejefamilie ret hårdt, økonomisk som rent menneskeligt, skal anføres:

1. Familien får denne ekstrairndtægt lagt oven i den almindelige familieindkomst og kommer derved op i helt andre indtægtsklasser. Dette resulterer desværre i, at mange plejefamilier ikke kan opnå bl.a. boligsikring, de mister desuden eventuel mulighed for friplads i daginstitutionerne, de rykker op i sikringsgruppe 2 og bliver ringere stillet. Og flere andre forhold bliver ligeledes påvirket.

2. En anden helt oplagt urimelighed er, at plejeforældrene også skal beskattes af de penge, som er beregnet til køb af beklædning til børnene, samt de penge, som de skal udbetale som lommepenge til børnene.

3. Jo større børnene bliver, jo flere udgifter er der at afholde for plejeforældrene, bl.a. udgifter i forbindelse med børnenes deltagelse i spejderarbejde, gymnastik- og atletikaktiviteter etc.

4. De børn og unge, som bliver anbragt i privat døgnpleje, er meget ofte ret adfærdsvanskelige, hvorfor plejeforældrene ofte fra psykologers og tilsynsførendes side bliver pålagt observation af børnene. Ved hyppige tilsynsbesøg eller konferencer uden for hjemmet er de et vigtigt led i beslutningen af den videre behandling af plejebørnene. Dette honoreres de heller ikke for.

5. Administration af denne beskatning sluger formentlig en anelig del af provenuet.

Ib Christensen (DR):

I den skriftlige begrundelse har jeg nævnt en række ting, som i forbindelse med dette spørgsmål er væsentlige. Ofte er der tale om en ekstra indtægt, og det kan betyde, lagt oven på den normale indtægt, at den pågældende familie får lavere boligsikring, rykker op i sikringsgruppe 2 og måske mister fri-

plads i daginstitutioner. Jeg har videre anført, at det drejer sig om penge, som ofte anvendes til beklædning af børnene, og endvidere, at der her er tale om adfærdsvanskelige i temmelig stor udstrækning, hvilket giver observationsbehov osv. Dertil kommer endelig spørgsmålet om administration af denne beskatning.

Her vil jeg kun tilføje et par ting yderligere, som ikke er med i den skriftlige begrundelse, og det er dette, at det er bedre med døgnpleje i hjem fremfor institutionsanbringelse. Det er den normale erfaring, og derfor er der også psykologiske grunde og med hensyn til dette klientel, der altså ofte er adfærdsvanskelige, særdeles gode grunde til at foretrække, hvor det er muligt, døgnanbringelse hos plejeforældre fremfor institutionsanbringelse, hvorfor det kan være særdeles vigtigt at lette vilkårene for dem, der påtager sig den ofte vanskelige opgave, det er med døgnpleje.

Endelig er der det økonomiske aspekt i sagen, at det er væsentlig dyrere med institutionsanbringelse end døgnpleje. Derfor kunne det interessere mig meget at høre finansministerens vurdering af dette.

Finansministeren (Anders Andersen):

Må jeg først komme med en redegørelse for forholdene, som de er.

Det er sådan, at de vederlag, der udbetales til plejeforældre som betaling for børn i privat pleje, altid har været skattepligtige for plejeforældrene. Plejeforældrene har selvfølgelig ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kunnet fratække udgifterne til plejebørnenes underhold, dog højst med et beløb svarende til plejevederlaget.

Det viste sig, at der i ligningspraksis har været betydelig uensartethed ved bedømmelsen af de fradragsberettigede udgifter, og statens ligningsdirektorat har derfor afhjulpet — om man kan sige det sådan — denne ulempe ved et cirkulære af 27. april 1973, hvorved fradraget ved indkomstopgørelsen fra og med 1. januar 1973 normalt, og jeg understreger normalt, fastsættes til $2/3$ af plejevederlaget.

Når de fradragsberettigede udgifter er trukket fra, bliver der, som nævnt af spørgeren, som regel et beløb tilbage eller tilovers, som må beskattes som et arbejdsvederlag. Den væsentligste del af arbejdsbyrden påhviler